

Galyasi Miklós arc- és pályaképvázlata

DÖMÖTÖR JÁNOS

(*Tornyai János Múzeum, Hódmezővásárhely*)

Vásárhely századfordulós szellemi pezsgése, mely Adyt a város „paraszt Párizs” minősítése megvédésére készítette, az első világháború után megszűnt. Juhász Gyulát már az alkotói elmélyültségre, nyugalomra, csendre emlékeztette a város, amikor 1926-ban „magyar Fiesole”-nak nevezte. A kultúra kétszer hét sovány esztendejének oka részben a városfejlődés mezőgazdasági hajtóerejének kimertülésével, részben pedig az új városvezetés szemléletváltozásában keresendő. A város polgármestere jól érzékelte ezt, amikor az elszármazott művészek 1926-ban rendezett kiállításának megnyitójában szokaitlan önkritikussággal állapította meg, hogy: „valljuk be nyíltan, hogy a város a múltban nem egy súlyos mulasztást követett el a művészettel és művészfiaival szemben, hogy talán néha egy kissé mostoha anya is volt”. Az ezt követő években a fogadkozás ellenére, majd tíz éven át semmi sem változott, egészen 1934-ig, a Tornyai Társaság megalakulásáig. Ennek előzménye Galyasi Miklós Kinizsi utcai otthonához vezet.

Az 1903. június 18-án Reisinger Miklósként született Galyasi Miklós a helyi gimnázium elvégzése után a Máramarosszigetéről Hódmezővásárhelyre áttelepült Jogakadémia hallgatója lett. Ennek elvégzése után 1926-ban a szegedi egyetemen államtudományi doktori diplomát szerzett. Ugyanebben az évben jelent meg első verseskötete is, „Fut a lidérc” címen. Megvalósult álmaként 1927-ben kijutott Párizsba, és másfél évet töltött ott, részben a Sorbonne előadásainak hallgatásával, illetve a szomszédos belga, holland, német városokba tett tanulmányi kirándulásokkal. Itteni élményei egész életre elkötelezték a francia kultúra, azon belül pedig elsősorban a szimbolista költészet (Baudelaire, Verlaine, Rimbaud) iránt. A francia festészetből a posztimpreszionisták álltak közel hozzá. Azonban európai kitekintése, érdeklődése mellett erősen kötődött szülővárosa kulturális hagyományához, értékeihez is. Lokálpatrióta elfogultságának humorral átszőtt megnyilvánulásaként alkotta meg a „Hódmező-Magyarország” kifejezést. Kötődésének külsődleges megnyilvánulása volt, hogy nem egyszer csizmában járt, és közben Verlaine verset szavalt.

Az említett Kinizsi utcai házban működött az a pékség, amelyet a korán elhunyt apa után az özvegy édesanya vezetett. Ebben az épületben levő nagy (8 x 6 m) szobában, amelyet Galyasi Miklós „Műveröm”-nek nevezett, jött össze igen gyakran, bár nem szigorú rendszerességgel a vásárhelyi fiatal értelmiségiek egy csoportja. (Meg kell jegyezni, hogy a „Veröm” kifejezésnek volt reális alapja is, mert a szoba az udvari járószintnél alacsonyabban feküdt, és csak néhány lépcsőfokon lehetett lejutni.) Itt találkozott a házigazdával Pákozdy Ferenc költő, Faragó Sándor újságíró, Kohán György és Vén Emil festőművészek, Plohn József fotográfus, Rudolfi Rezső zeneszerző, valamint Dr. Losonczy Endre városi tanácsnok. Gyakran szóba került együttléteik alkalmával a város szellemi életének, kultúrájának szürkesége. Végül arra az elhatározásra jutottak, hogy a hasonlóan gondolkodókat megfelelő szervezetbe kellene összefogni, és cselekvésre készíteni. E gondolat megvalósítására kezdeményezték egy művészeti, irodalmi és tudományos társaság megalakítását. A kezdeményezés kedvező visszhangra talált, és ennek eredményeként 1934.

június 12-én megalapították a Tornyai Társaságot. Ennek titkára, később elnöke, egyben szellemi vezetője lett Galyasi Miklós. A Társaság egyik első ténykedésének eredményeként reprezentatív kiállítást és nagy ünnepséget rendezett, sőt havi 100 pengős évjáradékot is kijárt névadója részére. Ez olyan mértékben meghatotta az idős mestert, hogy egész tulajdonában lévő műveit, közel 400 festményt és 600 grafikát Hódmezővásárhely városnak adományozta. Ma is ez képezi az 1950-ben Tornyai János nevét felvett múzeum képzőművészeti gyűjteményének gerincét.

A magyar középvárosok ilyen jellegű irodalmi, tudományos és művészeti társaságai, így a Tornyai Társaság is igen széles ívű tevékenységet folytattak. Tulajdonképpen egész intézményrendszert pótoltak, hiszen tudományos és ismeretterjesztő előadásokat, kiállításokat, koncerteket rendeztek. A Tornyai Társaságnak külön zene és énekkara is volt, és Hódtava néven folyóiratot adtak ki. Ez azonban kevésbé volt életképes, mint a későbbi Puszták Népe, mert csak egyetlen számot ért meg, annak ellenére, hogy a szerzők között Tornyai János is szerepelt. A „Műverőm” időközben amolyan kulturális szalonná vált. A városban megfordult írók, művészek szinte kivétel nélkül vendégeskedtek ott (József Attila, Móricz Zsigmond, Veres Péter, Szabó Pál, Iványi Grünwald Béla, Pásztor János, Kallós Ede, Baktay Ervin stb.).

Galyasi Miklós 1938-ban az első zsidótörvény tervének hírére nyomban lemondott titkári tisztségéről. Tette ezt annak ellenére, hogy maradását még Endrey Béla, a város polgármestere is többször kérte. Egyrészt bizonyára érintette érzékenységét a tervezett diszkrimináció, hiszen őszintén szolgálta a magyar kultúrát, másrészt nem akarta, hogy miatta a legkisebb hátrányt is szenvedjen a Társaság. Orosz hadifogságból történt hazatérése után már megválasztott elnökként irányította tovább az újjá alakult Társaságot. Ezzel egy időben 1946. február 1-i hatállyal nevezték ki jó barátja, a helyi szociáldemokrata vezető, Takács Ferenc, az Ideiglenes Nemzeti Kormány iparügyi minisztere javaslatára az akkor még egy szervezetben működő múzeum, könyvtár, képtár igazgatójává.

Múzeumigazgatóként meghatározó szerepe volt abban, hogy az akkor még képzőművészeti főiskolás, később a műhely jelentős alkotói letelepedtek Hódmezővásárhelyen. (Németh József, Szalay Ferenc festő, Kajári Gyula grafikusművész, Szemerédy Miklós festő és grafikusművész.) Ő maga nem lévén gyermekei, csak nagyon megértő felesége, második otthonaként a hivatalos munkaidőn kívül is igen sok időt töltött a múzeumban. A művészekon kívül az igazgatói baráti körhöz tartoztak még Telepy Katalin, Bodnár Éva művészettörténészek, Sterbetz István ornitológus is. Az akkor divatos R. Kipling mű, a Dzsungel könyve szereplőinek nevét osztották ki egymásnak házi használatra. Így lett Galyasi Miklós dzsungel-beceneve „Akela”, a farkas. A főiskolás növendékeken kívül nem egy érdeklődő gimnáziumi tanuló (pl. a jeles rádiós szerkesztő, Szabó Éva, a helyi zenetörténet kutatója Felletár Béla, a későbbi iskolaigazgató Bozsér Áron, Mónus Ferenc tanár és a későbbi festőművész Borsodi Ferenc stb.) szinte bármikor bemehetett hozzá. Sohasem érezték úgy, hogy zavarják az igazgató urat, mindig szíves szóval, érdekes, szellemes történetekkel, saját főzésű forró kávéval fogadta vendégeit. Megengedte a művésznövendékeknek és a diákoknak, hogy használják az intézmény könyvtárát, sőt azt is, hogy megismerkedjenek a raktárak anyagával. Használhatták a fotólaboratóriumot is. Ezen kívül kirándulásokat is szervezett számukra az úgy kedvelt saséri madárparadicsomba. [Zárójelben meg kell jegyezni, hogy kezdeményezésére nyilvánították természetvédelmi területté a Saseret.] Azonban nemcsak ifjú barátaival gyakorolta a szíves vendéglátást, hanem minden vendé-

gével is. Illusztrációként egyetlen személyes élmény: Még a Kálvin téri Nagy Ernő féle házban működött a múzeum, amikor titkári minőségemben felkerestem ott. Közben megérkezett Bényi László festőművész, aki akkor a Múzeumok Országos Központjának munkatársa volt. Nyomban és diszkrétan elküldte titkárnőjét, Köves Erzsébetet a közeli csemege boltba, és percekben belül tea, sonka, sajt, gyümölcs került a kötelező kávéval kívül az iroda kerek „terüljastalkámjára”.

A múzeum visszaköltözött a Szántó Kovács utcába, és az államosítás után Galyasi Miklós előterjesztésére a szomszédos Klein házat is az intézményhez csatolták.

Az eddigiekből világos, hogy szerette az emberek, különösen a fiatalok társaságát. Nem szerette viszont a múzeumi, szakmai adminisztrációt. A levelezést, mint a működés alapfeltételét – még csak elvégezte, de büszkén hangoztatta, hogy nem leltározott be egyetlen tárgyat sem. Ezt könnyen megtehetette, mert erre a feladatra olyan országos tekintélyeket sikerült megnyernie, mint Kiss Lajos, Korek József, Bodnár Éva. Utóbbi számára gáláns gesztussal engedte át a Tornyai életmű feldolgozását, holott Tornyai Jánoshoz nemcsak személyes barátság fűzte, hanem mint ezt a Művészettörténeti Értesítőben megjelent mélyreásó, értékes Juss-tanulmánya, valamint a Szabad Művészetben publikált a Bercsényi portrét elemző írása is bizonyítja, nagyon jól ismerte az alföldi realisták alapító, vezető személyiségének életművét.

Vezetése alatt kulturális társadalmi centrummá vált a múzeum. Ez is hozzájárult ahhoz, hogy 1956-ban még gyakrabban megfordultak a fiatalok megbeszélésre, helyzetértékelésre a Szántó Kovács János utca 18-ban. Közismertsége és népszerűsége miatt az is szinte törvényszerű volt, hogy a forradalom szegedi egyetemi vezetése szinte elsőként őt kereste fel Vásárhelyen. Részben emiatt, részben pedig a Nemzeti Újság november 3-i számában megjelent cikke miatt indult ellene 1957-ben büntető eljárás. Valószínű, hogy ez nem következik be, ha elfogadja a részére a minisztérium által felajánlott szentesi, illetve szentendrei álláshelyet. Ő azonban bízott munkásságának értékében, népszerűségében, és budapesti barátai segítségével, emiatt azután helyben maradt. A helyzetet Fedor Ágnesnek a Nők Lapjában megjelent cikke, a szerző akarata ellenére elmergesítette. Ebben Galyasi Miklós tevékenységét értékelte, és záró mondatként csak annyi védelmet kért számára, mint amennyit ő biztosított a Sasér madarainak. Ezáltal az ügy országossá, és egyben a helyi vezetés számára presztizs kérdéssé vált. Ezután került a vádiratba a múzeum, mint „ellenforradalmi góc”, és emelték ki külön is a „Ne jussoljunk” című cikkéből a szovjet tankok ellenséges jelenlétére utaló megállapítást. (Az egész cikk tulajdonképpen arról szólt, hogy a nemzet létét érintő komoly események idején milyen kiábrándító az éppen megalakult pártoknak az MSZMP vagyon – autó, biliárdasztal, stb. – feletti civakodása.) Másfél év börtönre ítélték, így törvényszerűen veszítette el múzeumigazgatói állását. A büntetésnek mintegy 2/3-át Márianosztrán le is töltötte. Hazatérte után művészbarátai, a Zsigmond utcai kis házban, melyet Székely János, a városi közigazgatás irodaigazgatója, a mindenkori múzeumigazgató szolgálati lakásául adományozott a városnak, rendszeresen megjelentek.

A Magyar Tudományos Akadémia Művészettörténeti Kutatócsoportja megbízta a vásárhelyi művészeti élettel kapcsolatos emlékei megírásával, valamint a témával kapcsolatos adatgyűjtéssel is. Az így elkészült dokumentáció értékes forrását képezi a helyi művészettörténetnek. Szükséges azonban, és elkerülhetetlen, hogy élete e korszakának egy őt megcélzó vizsgálatáról is említést tegyünk. Börtönből való hazatérése után úgy látszik, még mindig veszélyesnek tartották, ezért a megyei tanács művelődési osztálya vizsgálatot indí-

tott 90 Tornyai festmény eltűnése, hiánya miatt. A vizsgálat végül 20 darabos hiányt állapított meg. Ez azonban akként következett be, hogy a városházára kölcsönzött Tornyai festmények közül tűnt el az említett mennyiség a háborús események idején. A minisztérium bevonásával lefolytatott vizsgálat nem állapította meg ezzel kapcsolatban Galyasi Miklós felelősségét.

Élete további szakasza az előzőekhez mérten csendesen telt. Minden iránt érdeklődött, és barátai révén mindenről tájékozott volt, de nem avatkozott be barátai révén sem a város kulturális életébe. Az ekkori Zsigmond utcai „holdudvarhoz” tartozott még többek között Fodor József, Fejér Csaba festő, Csohány Kálmán grafikusművész, Vincze Ferenc orvos, Ocsosvzky László hírlapíró is. Néhányszor én is meglátogattam, és talán az is hozzájárult a Társaságbeli titkári tevékenységem mellett ahhoz, hogy egy rádió interjúban megállapította „a múzeum jó kezekben van”.

Múzeumi kiállítási politikáját illetően is hűségese maradt kedvelt „Hódmező-Magyarország” Európa koncepciójához. Igazgatóságának a kezdetén 1949-ben megnyílt és 20 évig állt fenn a neolitikumtól a honfoglalásig című régészeti állandó kiállítás, melyet a később vatikáni szolgálatba lépett Wagner Richárd belsőépítész tervezett. A tárgyakat a szigorú biztonsági szempontok által vezérelt épített tárlókban helyezték el. Betonvakolású, téglalapú, erős vastraverzekkel egybefogott üvegfalú vitrinek akadályozták az illetéktelen behatolást. Szerencsére 20 év alatt ilyenek még a kísérletére sem került sor. Az ekkor rendezett időszaki kiállítások között egyként találunk helyi, valamint országos jelentőségű alkotókat és ismert külföldi művészeket, illetőleg távoli országok (India, Mongólia) művészetét bemutató válogatásokat. Vállalta az intézmény a megyei képzőművészeti seregszemlék megrendezését is. Két alkalommal szerepeltek a tárgyalt decennium alatt Kohán György (1946, 1956), Dehény Lajos (1946, 1947), festőművészek munkái a múzeumban. Helyet kaptak azonban ugyanott Almási Gyula (1947) és Varga József (1948) művei is. (Alapállásukat tekintve mindketten városházi tisztviselők voltak.) Rubletzky Géza szobrászművész szintén szerepelt plasztikáival a Tornyaiiban (1948). Sikeres kiállításként került bemutatásra a Nagybányától napjainkig (1948), valamint „Az Alföld népe a festészetben” című (1953) kollekción. A Szépművészeti Múzeummal fenn állott jó kapcsolat eredményeként különleges élményt nyújtott a tárlatlátogatóknak a jeles németalföldi mestereket is bemutató Életkép kiállítás (1953). Az irodalom és a képzőművészet együttes élményét nyújtotta az Alföld versben és képen című tárlat (1952). Gyűjteményes kiállítással emlékezett meg az intézmény Endre Béla festőművész születésének 80. évfordulójáról (1950). Nem mindennapi élményt jelentettek a Tornyai művek kaposvári kiállításának cseréjeként bemutatott Rippl-Rónai festmények sem (1956). Külföldi csemege volt a szellemes bibliai karikatúrákból álló Jean Effel (1957), valamint a más karakterű, de szintén magas minőségű grafikákat tartalmazó Käthe Kollwitz kiállítás (1958). Néhány kiállítással a város határán is túllépett a múzeum (Makó, Békéscsaba). Ide kívánczik még az is, hogy minden bizonnyal felsőbb nyomásra 1952-ben még egy úttörőcsapat írásműveit (!) és rajzait is kiállította a múzeum.

A kiállítások közül külön kell foglalkozni a városkultúrában, sőt az egész magyar képzőművészeti életben betöltött műhelyteremtő szerepe miatt a Vásárhelyi Őszi Tárlatokkal. Ennek kezdeményezése is Galyasi Miklós érdeme. Mellette bábáskodtak még a tárlat indulásánál egyetértően, bátorítóan Kurucz D. István, Almási Gyula festő- és Szabó Iván szobrászművész. Az említett „alapító atyák” karakteres, saját arculatú kiállítás létrehozását

tűzték ki célul. Ennek elérése érdekében csak azokat hívták meg a tárlatra, akik valamilyen módon (születés, itteni munkálkodás) kötődtek a városhoz. Ennek eredményeként, mintegy másfél évtized alatt kialakult a kiállítók szellemi közössége, művészi magatartásbeli és etikai rokonsága. A karakterisztikumok között jellemző a tájszeretet, a humánus és a széles ívűen vett realista látás- és megjelenítési mód. Mindezt az az első tíz év alapozta meg, amely alatt Galyasi Miklós volt a tárlat szervező, rendező ereje, mozgatója. (Galyasi Miklós letartóztatása után néhány budapesti művész, mintegy az íranta megnyilvánuló rokonszenv kinyilvánításaként kezdeményezte a tárlat bojkottját. Nem könnyű szervező munkával mégis sikerült a tárlatot az 1957-58-as két válságos esztendőben is megrendezni.)

Múzeumigazgatói tevékenysége mellett 1946-tól nagy lendülettel, ügyszeretettel, ötletgazdagon vezette elnökként a Tornyai Társaságot is. A Társaság vezetésébe három titkárt is bevont: Tárkány Szűcs Ernő, Kristó Nagy István és jómagam triumvirátusa látta el ezt a feladatot. Az előadó estek látogatottsága olyan mértékben megnőtt, hogy 1946. szeptemberében azok helyszínét a városháza mintegy 200 főt befogadó díszterméből a Fekete Sas nagytermébe kellett áttenni. Ekkor már a városvezetés is komoly támogatásban (évi hatezer forint, ami közel egymillió mainak felel meg) részesítette a társaságot. Ez lehetővé tette, hogy kiadják a Puszták Népe folyóiratot, melynek felelős szerkesztője is Galyasi Miklós volt. Tartozunk az igazságnak, hogy mindennek ellenére szerzői tiszteletdíjat így sem tudott fizetni a folyóirat. A címdalton csak annyi szerepelt, hogy a „Tornyai Társaság Szemléje”. Azt azonban, hogy milyen szemle, nem könnyű meghatározni, mert volt benne vers, néprajz, természettudomány, művészet- és várospolitikai, mezőgazdaság, film- és könyvkritika stb. A folyóirat politika felett álló kívánt lenni, ami alatt természetesen napi politikát értettek. A szerzők ugyanis különösen az első számokban karakteres politikai hovatartozásúak voltak. Találkozunk közöttük az MKP (Karácsonyi Ferenc, Kovács Mihály) SZDP (Takács Ferenc, Galyasi Miklós), az FKP (Dékány József, Kristó Nagy István) tagjaival. Ezek a szerzők azonban legtöbbször csak részproblémákkal foglalkoztak. A folyóirat átfogó ideologikus írásai a népi írók eszmeiségével mutatnak rokonságot. Ez az irányulás azonban nemcsak eszmei, hanem nagyon gyakorlatias együttműködésben is megnyilvánul: a Válasz folyóirattal közös előfizetési akciót szerveztek.

Az egyetemes magyar irodalomnak tett szolgálatot a Puszták Népe azzal, hogy megjelent 9 számában publikációs lehetőséget biztosított az akkor Budapesten jórészt mellőzött Németh Lászlónak, Szabó Lőrincnek. Meg kell jegyezni még a Puszták Népevel kapcsolatban, hogy Moldvay Győző és Vörös István költők nagyon vegyes profilúnak ítélték a folyóiratot, és kilépve a Társaságból Délsziget címmel önálló, kifejezetten irodalmi karakterű folyóiratot indítottak el. Természetesen az ismert, az értelmiséggel szemben bizalmatlan és centralizációs törekvések végül mindkét folyóirat megszűnését hozták, de hogy egy ötvenezres városban egyszerre két folyóirat is létezett, jól mutatja a kor élénk közéleti és szellemi pezsgését. Kiadói tevékenységükből még két mű érdemel említést: Faragó Sándor hírlapíró tollából, még a mester életében, megjelentettek egy anekdotikus Tornyai életrajzot, és kiadták „Örökmécs” címen Almási Gyula húsz magyar vershez készített fametszetét is.

A Társaság néhány kezdeményezéséről is illik szót ejteni. Elnöke indítványára nyomán javasolta a Társaság a város vezetésének egy szabadművelődési telep létesítését. Ebben a tervek szerint helyet kapott volna könyvtár, múzeum, színház, mozi, előadóterem és klubszobák is. (Még konkrét építészeti homlokzati, és helyiség alaprajzi vázlatot is mel-

lékeltek beadványukhoz.) Kezdeményezték ezen kívül íróknak, művészeknek a város általi „örökbefogadását” is. (Ez lényegében havi apanázs folyósítását jelentette volna.) Az 1948-as centenáriumi évben 14 (!) pályázat kiírását javasolta a helyi kulturális vezetésnek a Társaság. Szerepelt ezek között Tornyai életregényének megírása és Török Károly munkásságának feldolgozása is.

Néhány mondat erejéig indokolt költői munkásságáról is szólni. Három önálló verseskötete jelent meg: *Fut a lidérc* (1926), *A nagy törvény mentén* (1934) [Kohán György illusztrációival], *Akela búcsúdala* (1994) posztumusz. Költészetének sajátossága, hogy bár csodálója volt a francia szimbolistáknak, költeményei inkább Ady, Juhász Gyula és kisebb mértékben József Attila versfelfogásával és formai megoldásaival mutatnak rokonságot. Tematikailag kötődik a tájhoz, az Alföldhöz, de elég szép számmal találunk személyes, szubjektív élményt, csalódottságot, sőt pesszimizmust is tükröző műveket költői oeuvejében.

1974. június 3-án bekövetkezett halála után a református Kincses temetőben talált végső nyugalmat. Stilizált kopjafa síremlékét a jó barát, Szabó Iván szobrászművész alkotta, rávésve nagyon is jellemző feliratként: „Nyugszik már a nyughatatlan”. Néhány művész saját műfajában is megörökítette emlékét. Oláh Éva szobrászművész bronzplasztikában formázta meg karakteres fejét. Fejér Csaba is arca által fejezte ki festményében iránta való tiszteletét. Fodor József a Zsigmond utcai enteriőrt is beépítette festményébe az egyéniség minél teljesebb megjelenítéséül. Az egykori tanítvány, a Magyar Rádió kiváló főmunkatársa, Szabó Éva kezdeményezésére előszavával, és Kőszegfalvi Ferenc utószavával adta ki 1994-ben Hódmezővásárhely Város Önkormányzata Akela búcsúdala címmel verseinek válogatott gyűjteményét, ebben a vásárhelyi képzőművészek grafikái illusztrálják a költeményeket. A szerette város képviselő testületének közgyűlése 1990-ben a város díszpolgárává választotta. Németh László tolsztoji ívelésű család- és egyben vásárhelyi kulcsregényében róla alkotta meg Gyenes alakját. Az egész művet, így az ő alakját, és a regényben Kotormán Társaság néven szereplő Tornyai Társaság működését is szeretetbe mártott iróniával jelenítette meg Németh László. Egyben itteni tapasztalatai alapján alkotta meg a magyar vidékiség kicsinyességének, földhöz ragadtságának „csomorkányizmus” fogalmát. Meg kell azonban jegyezni, hogy némi kettős látás jellemzi Németh László vásárhelyi ítéletét, mert egyrészt a „lustaság központ”-jának nevezi, másrészt azt állapítja meg, hogy nincs még egy magyar város, ahol annyi művelt ember lenne a lakosság számhoz viszonyítva, mint Vásárhelyen.

A Vásárhely jelesei címen megjelent életrajzi kislexikon költő, múzeumigazgató, művészettörténész, szerkesztői minőségben méltatja Galyasi Miklóst. Az eddigiekből kitűnően is egyértelmű, hogy többirányú, széles ívű munkássága jelentős fejezetét alkotja a város művelődés- és művészettörténetének. Ezért úgy gondolom, hogy az utód etikai, baráti kötelezettségén túl a helytörténelmi objektivitás is indokolja emlékének méltó megőrzését. Ezt kívánta szolgálni írásom.

Portrait and Career Sketch of Miklós Galyasi

János Dömötör

This dissertation portrays one of the more notable participants in the cultural life of Hódmezővásárhely, by examining the career of Miklós Galyasi, who is interesting as a poet, a man of letters and also as a Museum Director. The portrait, which is a blend of historic research work and personal memoirs, simultaneously allows the reader to become acquainted with this provincial man of culture and - as a consequence of this - acquainted with the cultural relationships of an extensive peasant town on the Hungarian plain.

Galyasi Miklós (1903–1974)